

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2016 r. – Włochy/Komisja**(Sprawa T-147/16)**

(2016/C 191/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciel: M.S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, nieważności decyzji Komisji n. C(2016) 366 final z dnia 28 stycznia 2016 r, notyfikowanej w dniu 29 stycznia 2016 r. na mocy której, wykonując wyrok z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie Komisja/Włochy, C-496/09, EU:C:2011:740, Komisja nakazała Włochom zapłatę kwoty 5 382 000 EUR i 2 106 000 EUR kar za zwłokę w odniesieniu do trzeciego i czwartego semestru po wydaniu wyżej wymienionego wyroku Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca powołuje jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r., błędnego stosowania art. 11 rozporządzenia (WE) z dnia 21 kwietnia 2004 r. nr 794/2004, jak również na naruszeniu zasady proporcjonalności.

- Zgodnie z zaskarżoną decyzją do kwot należnych od przedsiębiorstw tytułem odzyskania pomocy państwa stosuje się odsetki o złożonej stopie procentowej, na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 794/2004. Rząd włoski kwestionuje to założenie twierząc, że nawet w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ten system obliczania odsetek nie znajduje zastosowania do decyzji o zwrocie pomocy wydanych przed wejściem w życie rozporządzenia nr 794/2004, a tym bardziej do decyzji wydanych przed publikacją decyzji Komisji o stopach procentowych znajdujących zastosowanie w przypadku odzyskania pomocy przyznanej niezgodnie z prawem z dnia 8 maja 2003 r. (Dz.U. 2003 r., C 110, s. 21).

Powołany przez Komisję w zaskarżonej decyzji argument o istnieniu domniemanego porozumienia pomiędzy Republiką Włoską a Komisją o stosowaniu złożonej stopy procentowej jest bezpodstawny.

Odwołanie wniesione w dniu 11 kwietnia 2016 r. przez Adriana Barnetta i Svena-Olego Mogensena od wyroku wydanego w dniu 5 lutego 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-56/15 Barnett i Mogensen/Komisja**(Sprawa T-148/16 P)**

(2016/C 191/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Adrian Barnett (Roskilde, Dania), Sven-Ole Mogensen (Hellerup, Dania) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

stwierdzenie i orzeczenie, że:

- wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-56/15 Barnett i Mogensen/Komisja zostaje uchylony;

orzekając w drodze nowego rozstrzygnięcia, że

- stwierdza się nieważność decyzji zawartych w rozliczeniach emerytury za czerwiec 2014 r., na mocy których współczynnik korygujący mający zastosowanie do emerytury skarżących został obniżony z dniem 1 stycznia 2014 r.;
- Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, jakiego dopuścił się Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP), dokonując wykładni jasnych i precyzyjnych przepisów Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) w świetle rzekomej „rzeczywistej woli prawodawcy” odnośnie do zakresu zawieszenia mechanizmu aktualizacji emerytur i wynagrodzeń w 2013 r. i 2014 r. Czyniąc to, SSP przeprowadził wykładnię *contra legem* art. 65 ust. 4 regulaminu pracowniczego oraz jego zasad stosowania przewidzianych w załączniku XI do tego regulaminu pracowniczego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa, jakiego dopuścił się SSP w zakresie, w jakim przesłanki zawarte w załączniku XI do regulaminu pracowniczego odnośnie do przeprowadzenia spornej aktualizacji tymczasowej nie zostały spełnione a Komisja, dokonując tej aktualizacji dopuściła się nadużycia władzy. Po stwierdzeniu bowiem w zaskarżonym wyroku, że poprzedni współczynnik korygujący został błędnie obliczony w rozporządzeniu Rady (UE) nr 1416/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie dostosowania ze skutkiem od dnia 1 lipca 2013 r. współczynników korygujących mających zastosowanie do wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, SSP dopuścił się naruszenia prawa, orzekając, że zasada równego traktowania upoważniła organ powołujący do przeprowadzenia spornej aktualizacji tymczasowej, z naruszeniem teorii wycofania niezgodnych z prawem aktów administracyjnych ustanawiających prawa lub podobne korzyści.

Odwołanie wniesione w dniu 14 kwietnia 2016 r. przez Ingrid Fedtke od postanowienia wydanego w dniu 5 lutego 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-107/15 Fedtke/EKES

(Sprawa T-157/16 P)

(2016/C 191/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Ingrid Fedtke (Wezembeek-Oppem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)

Druga strona postępowania: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 5 lutego 2016 r. w sprawie F-107/15;
- przekazanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej celem wydania przez niego rozstrzygnięcia co do istoty sprawy;
- orzeczenia w przedmiocie kosztów zgodnie z przepisami prawa.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, którego dopuszczono się w zaskarżonym postanowieniu lub niewystarczającego uzasadnienia tego postanowienia, ponieważ Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) stwierdził w pkt 19-21 i 25 tego postanowienia, że zarówno w przypadku wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji, która nie została zaskarżona w terminie, jak i w przypadku wniosku pośrednio kwestionującego taką decyzję nowy charakter okoliczności podnoszonej na poparcie wniosku wymaga, aby ani skarżąca, ani administracja nie miały albo nie mogły mieć o niej wiedzy w chwili wydania decyzji, która stała się ostateczna i dokonał zastosowania tej zasady w pkt 27-32 tego postanowienia, podczas gdy z orzecznictwa wynika, że brak wiedzy o podnoszonej okoliczności nie jest wymagany w wypadku wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.